

Małpiszon

Pismo uczniów Zespołu Szkół CKR w Sejnach

Nr 5/2012 (9)

wydanie specjalne (maj 2012)

1946/1947 - 2011/2012

65 lat
szkolnictwa zawodowego
w Sejnach

*Niniejszy numer poświęcamy w całości historii Naszej Szkoły
z okazji jej 65-lecia*

Zespół Redakcyjny

Nasza Szkoła na przestrzeni lat:

1946-1947 – *Publiczna Dokształcająca Szkoła Zawodowa*

1947-1951 – *Publiczna Średnia Szkoła Zawodowa*

1951-1953 – *Zasadnicza Szkoła Metalowa*

1953-1976 – *Zasadnicza Szkoła Mechanizacji Rolnictwa*

1976-1998 – *Zespół Szkół Rolniczych*

10 XI 1994 – *szkołe nadano sztandar i imię St. Staszica*

1998-1999 – *Zespół Szkół Rolnicze Centrum Kształcenia Ustawicznego im. Stanisława Staszica*

1999-2002 – *Zespół Szkół Centrum Kształcenia Ustawicznego im. Stanisława Staszica*

2002-2009 – *Zespół Szkół Techniczno-Rolniczych im. Stanisława Staszica*

2009-*do dnia dzisiejszego – Zespół Szkół Centrum Kształcenia Rolniczego im. Stanisława Staszica*

Fot. Budynek szkoły dzisiaj.

Dyrektorzy Naszej Szkoły na przestrzeni lat:

1. Piotr Jasionowski	1946 – 1949
2. Romuald Łazarowicz	1949 – 1951
3. Piotr Jasionowski	1951 – 1952
4. Romuald Łazarowicz	1952 – 1961
5. Zygmunt Moraczewski	1961 – 1962
6. Jan Oskroba	1962 – 1963
7. Jan Kukawski	1963 – 1981
8. Janina Granacka	1981 – 1982
9. Ryszard Wasilewski	1982 – 1993
10. Ryszard Grzybowski	1993 – 2004
11. p.o. Małgorzata Moroz	2004
12. Henryk Wydra	2004 – do dnia dzisiejszego

Stanisław Staszic - nasz patron

Stanisław Staszic urodził się w 1755 r. w Pile. Z pochodzenia był mieszczaninem, synem burmistrza Pily. Obrął stan duchowny jako jedyną możliwą karierę naukową i literacką. Prowadził laicki tryb życia, a w głoszonych poglądach pozostawał często w zasadniczej sprzeczności z oficjalną doktryną katolicką. Po święceniach kapłańskich wyjechał za granicę, studiował w Niemczech i we Francji, wykazując szczególne zainteresowanie naukami przyrodniczymi. Z własnej inicjatywy prowadził badania geologiczne w czasie wędrówki po Alpach i Apeninach, kontynuowane później w Polsce. W 1781 r. wrócił do kraju ogarnięty pasją badacza natury i reformatora. Został wychowawcą synów

Andrzeja Zamoyskiego, a znajomość z tym wybitnym człowiekiem uczuliła go na kwestie polityczne.

Staszic należał do najpiękniejszych postaci polskiego oświecenia. Łączył wykształcony umysł z gorącym i szlachetnym sercem. W okresie Sejmu Czteroletniego był czołowym przedstawicielem obozu reform, walczył o postęp i utrzymanie niezawisłości narodowej. Był rzecznikiem interesów mieszczaństwa oraz polepszenia sytuacji chłopów. Po rozbiorach poświęcił się pracy nad rozwojem gospodarczym kraju oraz szeroko rozwinął działalność organizacyjną w dziedzinie nauki i oświaty. Od 1808 r. był prezesem Towarzystwa Przyjaciół Nauk, dla którego ufundował siedzibę w Warszawie (tzw. Pałac Staszica). W latach 1815-24 był członkiem Komisji Rządowej Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz dyrektorem generalnym w Wydziale Przemysłu i Kunsztów. W 1824 r. został nominowany na ministra stanu. Organizował szkolnictwo zawodowe, górnictwo i hutnictwo, założył Towarzystwo Rolnicze Hrubieszowskie, a chłopom w swych dobrach nadal ziemię na własność. Przywiązywał dużą wagę do wychowania młodzieży. Do najważniejszych nauk zaliczał naukę moralną, uczył współżycia z ludźmi. Ważną rolę w edukacji wg niego odgrywały: historia, geografia, religia, arytmetyka, geometria, fizyka, chemia.

Bogaty jest dorobek pisarski Staszica. Oprócz rozpraw politycznych i społecznych są w nim tłumaczenia prac naukowych, dzieł literackich, są oryginalne prace literackie i naukowe z dziedziny geografii, geologii, statystyki.

Stanisław Staszic zmarł **20 I 1826 r.** w Warszawie.

Historia szkoły

Już w XIX w. Sejny były ważnym ośrodkiem szkolnictwa. Istniało tu gimnazjum wojewódzkie, a w okresie międzywojennym prywatne Gimnazjum Ogólnokształcące Kurii Biskupiej w Łomży im. św. Kazimierza, zlokalizowane w pomieszczeniach klasztornych. W 1945 r. zostało reaktywowane jako państwowe Liceum Ogólnokształcące.

Po II wojnie światowej powstała w Sejnach również szkoła zawodowa. Początki istnienia Zasadniczej Szkoły Zawodowej sięgają daty **2 kwietnia 1946 r.** W tym dniu otwarto **Publiczną Dozrządzającą Szkołę Zawodową**. W pierwszym roku nauki była tylko jedna klasa wstępna, licząca w dniu otwarcia 12 chłopców. Uczyli się oni po południu w gmachu szkoły podstawowej wyłącznie przedmiotów ogólnokształcących. Po roku nauki było już 47 chłopców i klasa dziewcząt o specjalności krawieckiej. Dziewczęta uczyły się tylko teorii, gdyż na warsztaty krawieckie nie było lokalu. Chłopcy odbywali zajęcia praktyczne w prywatnym warsztacie ślusarskim.

W roku szkolnym 1947/48 została zmieniona nazwa szkoły na **Publiczną Średnią Szkołę Zawodową**. Kadra pedagogiczna składała się wówczas z pięciu osób: kierownika szkoły, nauczyciela teorii, księdza prefekta, mistrzyni kroju i nauczyciela zawodu, którym był właściciel warsztatu ślusarskiego. Warunki pracy i nauki były niezwykle trudne. Niech świadczy o tym fakt, że w warsztacie krawieckim na 22 uczennice było jedno żelazko węglowe, nożyce, linijka i maszyna do szycia. Wszystko to było wypożyczone od osób prywatnych.

W roku szkolnym 1949/50 były już trzy klasy i 63 uczniów. Szkoła otrzymała niewielki budynek mieszczący się przy ulicy Rynkowej 34 (obecnie Piłsudskiego), gdzie odbywały się lekcje, zajęcia krawiectwa, a także były sypialnie i stołówka. 26 czerwca 1950 r. szkołę opuściło pierwszych 16 absolwentów.

Fot. Budynek szkolny przy ul. Rynkowej 34

Fot. Budynek poklasztorny, w którym mieściła się szkoła.

Ważnym dniem w życiu szkoły był **10 października 1950 r.**, kiedy to szkoła została przeniesiona do dawnego lokalu gimnazjum biskupiego mieszczącego się w klasztorze. Obiekt był zaniedbany, ale posiadał dużo pomieszczeń, jak dla kilkudziesięciu uczniów.

W roku szkolnym 1951/52 było już 5 klas o specjalności *ślusarz galanterii metalowej i ślusarz maszyn rolniczych*; w tymże roku szkolnym zmieniono nazwę na **Zasadniczą Szkołę Metalową**, aby po dwóch latach, w roku szkolnym 1953/54 zmienić ją jeszcze raz na **Zasadniczą Szkołę Mechanizacji Rolnictwa**.

Od roku szkolnego 1957/58 okres nauki w szkole zostaje przedłużony z dwóch do trzech lat. W latach 50.-60. warunki pracy i nauki w ZSMR były trudne. Spowodowane to było brakiem odpowiedniego wyposażenia w pomoce naukowe. Kadra pedagogiczna ówczesnej szkoły cechowała się dużą płynnością - w ciągu 11 lat zwolniły się z pracy w szkole 33 osoby. Płynna była również kadra kierownicza. Często zmieniali się dyrektorzy, a jeszcze częściej kierownicy warsztatów, którzy odchodzili przeciętnie co dwa lata.

Do 28 września 1970 r. Zasadnicza Szkoła Mechanizacji Rolnictwa mieściła się w barokowym zespole klasztornym. W tym dniu przekazano ZSMR do użytku nowy obiekt, z którego korzystamy do dzisiaj. **10 października 1970 r.** uczniowie rozpoczęli naukę w nowym obiekcie szkolnym. Dużo pracy i własnego czasu wolnego poświęcił budowie tego obiektu ówczesny dyrektor szkoły **mgr inż. Jan Kukawski**. Dzięki jego inicjatywie i zaangażowaniu przy istniejącej ZSMR dnia 1 września 1971 r. powstało 5-letnie Technikum Mechanizacji Rolnictwa i Zasadnicza Szkoła Mechanizacji Upraw Polowych.

Fot. Plac budowy w latach 1966-70

Fot. Nowy budynek szkoły (obecna siedziba)

Na początku lat 70. w środowisku zaistniała potrzeba doksztalcenia dorosłych, chcących podwyższyć swoje kwalifikacje zawodowe. Wychodząc naprzeciw powyższemu potrzebom w 1974 r. utworzone zostało 3-letnie Zaoczne Technikum Mechanizacji Rolnictwa na podbudowie ZSZ, w 1975 r. powstało 3-letnie stacjonarne Technikum Mechanizacji Rolnictwa na podbudowie ZSZ, zaś w 1976 r. zostało utworzone 3-letnie Wieczorowe Technikum Rolnicze. Decyzją Dyrektora Wydziału Rolnictwa, Leśnictwa i Skupu Urzędu Wojewódzkiego w Suwałkach powołany został dnia 1 września 1976 r. **Zespół Szkół Rolniczych w Sejnach**.

Lata 70. XX wieku cechował dynamiczny rozwój szkoły. Wzrosła liczba klas i powstających szkół. Spowodowane to było wyżym demograficznym oraz potrzebą kształcenia w istniejących specjalnościach mechanizacyjnych i rolniczych. Apogeum stanu liczebnego szkoła osiągnęła **w roku szkolnym 1976/77**, kiedy to **w ZSR pobierało naukę 1111 uczniów i słuchaczy**. Obiekt wybudowany dla potrzeb ZSMR nie spełniał swojej roli w stosunku do Zespołu Szkół Rolniczych. Wprowadzono wówczas dwuzmianowość nauki. Opuszczający szkołę absolwenci bez trudu znajdowali zatrudnienie, zarówno w sektorze rolnictwa, jak i poza nim. Uczniowie w tym okresie odnosili znaczące sukcesy. Do największych należy zaliczyć: 1 miejsce na szczelu centralnym OWoPiŚW (1975), 1 miejsce w Polsce w piłce ręcznej chłopców wśród szkół rolniczych, czołowe miejsce w kraju w prowadzeniu obozów wędrownych, znaczące sukcesy w białłonie. Szkołę rozstawiała także orkiestra dęta.

Kryzys społeczno-polityczny i gospodarczy w początkach lat 80. nie ominął również ZSR. W latach 80. zmniejszyło się zainteresowanie kształceniem dorosłych. W czerwcu 1985 r. szkołę opuścili ostatni absolwenci Wieczorowego Technikum Rolniczego, a w czerwcu 1988 r. - ostatni rocznik Zaocznego TMR. Zmniejszyła się również liczebność klas stacjonarnych TMR i ZSZ, co spowodowane było niższym demograficznym w tym okresie. Ogólna liczba uczniów od 1984 r. utrzymywała się w granicach ok. 400. Mimo złożonej sytuacji społeczno-gospodarczej i politycznej, szkoła nadal się rozwijała i doskonaliła proces dydaktyczno-wychowawczo-opiekuńczy.

1 września 1987 r. powstało **Liceum Zawodowe** o specjalności *wiejskie gospodarstwo domowe*, szkolące - jak żartobliwie mówiono - „żony dla rolników”. W 1992 r. zostało reaktywowane Zaoczne TMR. Znaczące sukcesy odniosła szkoła w roku 1985, w którym to nasz uczeń został laureatem **Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych**, w 1986 r. – dwóch uczniów TMR zostało laureatami teźże olimpiady. W kolejnych latach do zwycięzców OWIUR dołączyli następni uczniowie.

Fot. Boisko szkolne w 1980 r.

Duże sukcesy odniosła szkoła w **Przeglądach Dorobku Kulturalnego Szkół Rolniczych województwa suwalskiego**, zdobywając drugie miejsce w 1987 r. i pierwsze miejsce w 1996 i 1997 r. Sukcesy odnosiła również orkiestra dęta, a koło fotograficzne i metaloplastyczne nie miały sobie równych w województwie. Istotne osiągnięcia miały zespoły taneczne: Ludowy Zespół Artystyczny i Teatr Tańca działające w latach 1993-2003. Ważnym wydarzeniem w życiu szkoły było otwarcie w dniu 11 listopada 1988 r. (w 70. rocznicę odzyskania niepodległości przez Polskę) **Izby Pamięci Narodowej i Tradycji Szkoły**.

Dzięki kilkuletnim staraniom dyrektora Ryszarda Grzybowskiego w czasie uroczystości 76. rocznicy odzyskania niepodległości, w dniu 10 listopada 1994 r. Zespołowi Szkół Rolniczych w Sejnach **nadano sztandar i imię Stanisława Staszica** – twórcy szkolnictwa zawodowego w Polsce.

1 września 1996 r. powstało 5-letnie stacjonarne Technikum Żywności i Gospodarstwa Domowego. W lutym 1999 r. zostało reaktywowane Zaoczne Technikum Mechanizacji Rolnictwa na podbudowie ZSZ, a we wrześniu 1999 r. utworzone zostało Liceum Techniczne o profilu *ekonomiczno-administracyjnym*. W grudniu 1998 r. szkoła zmieniła nazwę na **Zespół Szkół Rolnicze Centrum Kształcenia Ustawicznego**. Pod koniec marca 2000 r. dokonano następnej zmiany nazwy na **Zespół Szkół Centrum Kształcenia Ustawicznego**. Wejście w kształcenie ustawiczne pozwoliło na rozszerzenie oferty edukacyjnej dla środowiska, zarówno w postaci szkół stacjonarnych, jak i różnych dodatkowych form kursowych. Od września 2002 r. szkoła zmieniła nazwę na **Zespół Szkół Techniczno-Rolniczych**, utrzymując nadal w swojej strukturze kształcenie ustawiczne. We wrześniu 2002 r., kiedy do szkół ponadgimnazjalnych wkroczyła reforma edukacji, Technikum skrócono do 4 lat nauki, powstało także 3-letnie Liceum Profilowane o profilu *ekonomiczno-administracyjnym*, które istniało do momentu przejścia szkoły przez MRIRW. W tym okresie zainteresowanie Zasadniczą Szkołą Zawodową praktycznie zanikło. W 2005 r. powstała Szkoła Policealna kształcąca w zawodach: *technik rolnik, technik obsługi turystycznej* (ten zawód wyłączono z kształcenia wraz ze zmianą organu prowadzącego na MRIRW) i *technik architektury krajobrazu*.

1 stycznia 2008 r. organem prowadzącym ZSTR zostało **Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi**. Od 1 września 2009 r. szkoła ostatecznie zmieniła nazwę na **Zespół Szkół Centrum Kształcenia Rolniczego im. Stanisława Staszica**. Obecnie placówka kształci w zawodach *technik mechanizacji rolnictwa, technik żywności i gospodarstwa domowego, technik rolnik, technik agrobiznesu, mechanik-operator pojazdów i maszyn rolniczych, kucharz małej gastronomii* w czterech typach szkół: Technikum, Zasadniczej Szkole Zawodowej, Technikum Uzupełniającym dla Dorosłych i Szkole Policealnej.

Źródło: rys historyczny szkoły autorstwa Teresy Szlegier (emerytowanej nauczycielki historii w naszej szkole), uaktualnienie informacji: Marta Wichert.

Kadra pedagogiczna w roku szkolnym 2011/2012

1.	Bobin Jan Olgierd	24.	Ogórkis Zyta
2.	Borowski Henryk	25.	Palanis Stanisław
3.	Buraczewska Sylwia	26.	Pankiewicz Andrzej
4.	Cybulska Justyna	27.	Pietrewicz Elżbieta
5.	Czarkowski Jerzy	28.	Pogorzelski Sławomir
6.	Czernalis Marianna	29.	Przeborowska Krystyna
7.	Dereń Alicja	30.	Przewicka Katarzyna
8.	Doroszko Zbyszek	31.	Rapczyńska Iwona Maria
9.	Dzimitrowicz Euzebiusz Filip	32.	Sas Renata
10.	Gołębiewski Benedykt	33.	Sienkiewicz Eliza Jolanta
11.	Gryc Teresa Marianna	34.	Staśkiel Małgorzata Teresa
12.	Jagłowska Dorota	35.	Stefański Krzysztof
13.	Jurkiewicz Jarosław	36.	Szczęsnowicz Barbara
14.	Kisiel Aneta	37.	Tomczyk Dorota
15.	Kucharzewski Grzegorz	38.	Trejnowski Adam
16.	Kuczyńska Beata Zuzanna	39.	Walendziewicz Marzenna
17.	Maksimowicz Irena	40.	Wichert Marta
18.	Matan Mariusz	41.	Wiśniewska Magdalena
19.	Mazur Ewa	42.	Wiźlańska-Sławińska Diana
20.	Moroz Anna	43.	Wydra Henryk Wiesław
21.	Moroz Julita	44.	Zawadzka Małgorzata
22.	Moroz Urszula	45.	Zawadzki Zbigniew
23.	Mozyro Piotr	46.	Zianowicz Marzanna

Fot. Rada Pedagogiczna ZSCKR w czerwcu 2010 r.

Pracownicy administracji i obsługi w roku szkolnym 2011/2012

Lp.	Nazwisko i imię	Stanowisko
1.	Benczyk Bożena	Główna księgową
2.	Ignatowicz Anna	Księgową
3.	Kutyło Ewa	Specjalista ds. kadrowych i obsługi sekretariatu
4.	Moskalow Anna	Starszy intendent
5.	Benczyk Radosław	Referent
6.	Sewastynowicz Franciszek	Starszy operator elektronicznych monitorów ekranowych
7.	Skupska Jaroslawa	Rzemieślnik
8.	Stryczek Bożena	Pomoc kuchenna
9.	Gaber Janina	Sprzątaczką
10.	Przewicka Maria	Sprzątaczką
11.	Gaber Beata	Sprzątaczką
12.	Krzesicka Wiesława	Sprzątaczką
13.	Pawełek Irena	Sprzątaczką
14.	Sidor Witold Jerzy	Starszy rzemieślnik
15.	Lauda Andrzej Wojciech	Rzemieślnik (elektryk)-palacz c.o.
16.	Pietuszewski Grzegorz	Rzemieślnik
17.	Kubrak Ryszard	Robotnik do pracy ciężkiej
18.	Koneszko Zenon	Rzemieślnik-konserwator
19.	Gwiazdowski Longin	Rzemieślnik-kierowca
20.	Fiedorowicz Lesław	Rzemieślnik-spawacz
21.	Niewulis Witold	Rzemieślnik
22.	Moroz Irena	Pomoc kuchenna do 29.02.2012 r.
23.	Kutyło Dariusz	Palacz c.o.-dozorca

Historia internatu

Potrzeba funkcjonowania internatu wynikała z realiów społecznych i ekonomicznych Sejny i regionu. Młodzież z okolicznych wsi wywodziła się przeważnie z rodzin niezamożnych. Uczennice i uczniowie szkoły to „synowie i córki małych i średniorolnych chłopów”. Internat ułatwiłby naukę uczniom z okolic Sejny. Problemy komunikacyjne nasilały się późną jesienią i zimą. Organizacją internatu zajął się dyrektor Łazarowicz.

Od 10 X 1950 r. szkoła zostaje przeniesiona do klasztoru poddominikańskiego. Budynek przy ul. Rynkowej 34 miał być zaadaptowany na internat.

W pierwszej kolejności wygospodarowano na parterze pomieszczenia kuchenne, stanowiące zaplecze stołówki, w drugiej kolejności zakupiono naczynia. 12 XI 1950 roku stołówka szkolna wydała pierwsze obiady. W byłym budynku szkolnym umieszczono żeński internat. Pomieszczenia były w dobrym stanie, wyremontowane w 1949 r. Budynek miał jednak małą powierzchnię.

Duże problemy sprawiała organizacja męskiego internatu. Ostatecznie wybrano 2 pomieszczenia, które nadawały się na sypialnie. Uczniowie, którzy chcieli mieszkać w internacie, musieli sprowadzić łóżko z rodzinnego domu. Szkoła gwarantowała koce, nawleczki i prześcieradła. Jeden pokój pełnił funkcję łazienki. Na 22 uczniów mieszkających w internacie przypadały 2 miednice. Codziennie ustawiała się kolejka do mycia. Obok warunków lokalowych i społecznych duży problem stanowiła kadra pedagogiczna, która miała sprawować opiekę nad młodzieżą mieszkającą w internacie. Początkowo nadzór sprawował dyrektor Łazarowicz. 18 XII 1950 r. pracę w internacie rozpoczął **Marian Wilk**, pierwszy kierownik internatu.

INTERNAT W KLASZTORZE

W internacie mieszkało 16 wychowanków. W sypialniach znajdowały się piętrowe łóżka. Korytarze były ciemne, słabo oświetlone z racji małych okien i klasztornych sklepień. Praca wychowawcy w internacie wiązała się z dodatkowymi obowiązkami. Wychowawcy byli zobowiązani do zabezpieczenia podopiecznym wody. W okresie zimowym nadzorowali palenie w piecach. Sprawowali opiekę w czasie wyjść do stołówki. Na podstawie analizy dzienników lekcyjnych z lat 1953/54 i 1963/64 można sformułować wniosek, że młodzież mieszkająca w internacie osiągała lepsze wyniki w nauce, otrzymując wyższe oceny z zachowania. Dobre wyniki nauczania mieszkańców internatu mogły wynikać z samokształcenia, podczas którego młodzież odrabiała pracę domową.

Mieszkańcy internatu po kolacji mieli czas wolny, który mogli przeznaczyć na zajęcia świetlicowe, oglądanie programów telewizyjnych w świetlicy, działalność w organizacjach młodzieżowych, uczestnictwo w kołach zainteresowań.

NOWY INTERNAT (OBECNY)

Nowy internat usytuowany jest na linii południe-północ, równoległe do głównego budynku szkoły. Nowy obiekt jest dwupiętrowy, częściowo podpiwniczony. W piwnicach znajdowały się: magazyny na warzywa i ziemniaki, pralnia, suszarnia, magiel, natryski, umywalnia, pracownia konserwatora, magazyn przysposobienia obronnego, sala prób orkiestry jazzowej, przepompownia kondensatu, wentylatornia, węzeł cieplny oraz magazyn sprzętu internatu.

Na parterze od strony wschodniej znajduje się stołówka na 160 osób oraz zaplecze kuchenne z 13 pomieszczeniami. Od strony zachodniej na parterze umieszczono pomieszczenia administracyjno-socjalne, salę telewizyjną, pokój młodzieżowy, pokój gościnny, 2 izolatki, gabinet dentystyczny, gabinet lekarski, gabinet kierownika internatu, 2 mieszkania służbowe, 9 sypialń oraz sanitariat i portiernię. Na I i II piętrze były sypialnie i sanitariaty oraz pokoje wychowawców. Nowy internat dysponował 65 sypialniami czteroosobowymi. Dzięki temu był w stanie zakwaterować 260 uczniów.

Obecnie internat może pomieścić 60 osób, gdyż część budynku została przekazana pod działalność Sądu Rejonowego w Sejnach.

Kierownicy internatu:

1950 – b.r. – *Marian Wilk*

b.r. – 1972 – *Zbigniew Chaber*

1972 – 1979 – *Kazimierz Dębkowski*

1979 – 1981 – *Daniela Namiotko*

1981 – 1982 – *Janusz Jatkowski*

1982 – 1991 – *Mirosław Krajewski*

1991 – 1992 – *Halina Teodorowska*

1992 – 2004 – *Alicja Dereń*

2004 – do chwili obecnej – *Dorota Jagłowska*

/tekst opracowała Dorota Jagłowska/

Miło wspominać...

Wśród nauczycieli pracujących w ZSCKR znajdują się absolwenci naszej szkoły. Właśnie z tego powodu zadaliśmy im pytanie: *Jak Pan/Pani wspomina naukę w naszej szkole?*

Pan Andrzej Pankiewicz - nauczyciel przedmiotów zawodowych (absolwent Technikum Mechanizacji Rolnictwa w 1983 r.)

Kiedyś nauka była inna niż teraz. Uczyłem się za czasów komuny, wtedy młodzież była bardziej zdyscyplinowana, mimo że było dwa razy więcej uczniów niż dzisiaj.

Pan Krzysztof Stefański - nauczyciel praktycznej nauki zawodu (absolwent Technikum Mechanizacji Rolnictwa w 1983 r.)

Nie było kiedyś tylu szkół, co dzisiaj. Nasza szkoła zmieniła się dość mocno. Dobrze wspominam swoją klasę, uczyło się w niej wielu sportowców, wokalistów oraz członków orkiestry dętej. Mile wspominam śp. panią Jadwigę Abramowicz. Szkoła posiadała wiele tradycji, więcej zajęć było na warsztatach. Po technikum łatwo można było znaleźć pracę, większość zakładów przyjmowała absolwentów naszej szkoły. Edukacja tutaj wiele mi dała, dużo można było się nauczyć.

Pan Zbyszek Doroszko - nauczyciel praktycznej nauki zawodu (absolwent Technikum Mechanizacji Rolnictwa w 1988 r.)

Dobrze wspominam naukę w tej szkole. Nauczyłem się wielu potrzebnych w życiu rzeczy. Bardzo mile wspominam pobyt w internacie.

Pan Grzegorz Kucharzewski - nauczyciel praktycznej nauki zawodu (absolwent Technikum Mechanizacji Rolnictwa w 1990 r.)

Najlepsze lata w życiu spędziłem właśnie w tej szkole. Bardzo dobrze wspominam swoją wychowawczynię - panią Zytę Ogórkis. Należałem też do Kółka Fotograficznego, które odnosiło spore sukcesy. Prowadził je pan Franciszek Sewastynowicz. Do dzisiaj lubię fotografować.

Pan Euzebiusz Dzimitrowicz - nauczyciel praktycznej nauki zawodu (absolwent Technikum Mechanizacji Rolnictwa 1997 r.)

Bardzo dobrze wspominam naukę w naszej szkole.

Pan Mariusz Matan - nauczyciel przedmiotów ekonomicznych (absolwent Technikum Żywności i Gospodarstwa Domowego w 2002 r.)

Naukę w tej szkole wspominam bardzo pozytywnie. Moją wychowawczynią była obecna pani wicedyrektor Renata Sas. Wybrałem kierunek *żywność i gospodarstwo domowe*, który przydaje mi się w życiu codziennym - mogę wyręczyć w kuchni moją żonę.

Pani Sylwia Buraczewska - pedagog szkolny (absolwentka Technikum Żywności i Gospodarstwa Domowego w 2003 r.)

Naukę w szkole wspominam bardzo sympatycznie, może dlatego z przyjemnością wróciłam tu, aby podjąć pracę zawodową jako pedagog szkolny. Wtedy, kiedy realizowałam obowiązki szkolny, edukacja na kierunku *technik żywności i gospodarstwa domowego* trwała 5 lat. Klasa, w której się uczyłam, liczyła 32 osoby, w tym trzech rodzynek. Moją wychowawczynią była Pani Maria Brzozowska. Wspominam ją jako osobę mądrą, życzliwie nastawioną do młodzieży, chętną do współpracy. Wam też życzę, abyście miło wspominali swoje lata nauki w technikum.

/Netka, Iwo, Sylwia/

NASZA SZKOŁA W LICZBACH (2011/2012)

Liczba nauczycieli: 46

Liczba pracowników niepedagogicznych: 23

Liczba uczniów: 294

Liczba dziewcząt: 91

Liczba chłopców: 203

Liczba słuchaczy: 82

Liczba mieszkańców internatu: 30

Liczba pokoi w internacie: 16

Liczba oddziałów klasowych dziennych: 14

Liczba semestrów (oddziałów) w szkołach zaocznych: 4

Liczba sal lekcyjnych: 19

Liczba woluminów w bibliotece: 13500

„**Małpizson**” – pismo uczniów Zespołu Szkół Centrum Kształcenia Rolniczego w Sejnach. **Skład redakcji:** Katarzyna Siemienkiewicz, Milena Motuk, Adam Kowalewski, Aneta Wiźłańska, Iwona Sztabińska, Sylwia Łabanowska, Urszula Klepacka. **Opiekunowie:** p. Marta Wichert, p. Dorota Jagłowska.